

³¹Közben kérték őt a tanítványai: *Mester, egyél!* ³²Ő pedig azt mondta nekik: *Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok.* ³³A tanítványok egymást kérdezték: *Valaki talán hozott neki enni?* ³⁴Jézus ezt mondta nekik: *Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.* ³⁵Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? *Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.* ³⁶Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató. ³⁷Mert abban igaza van a mondásnak, hogy más a vető, és más az arató. ³⁸En elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

Kedves Testvéreim!

Vince nem az a reggeliző típus. Minden reggel unszolni kell, hogy legalább néhány falatot egyen, hogy ne üres gyomorral induljon az óvodába. Neki a reggelek nem a reggeliről szólnak. Van fontosabb dolga is. Játsszani kell. Vince – mint minden gyerek – a játékot halálosan komolyan veszi. Neki ez a feladata. Hogy játsszon. Csak mi, „okos felnőttek” gondoljuk azt, hogy a gyerekeknek arra van szükségük, hogy tele hassal induljanak az oviba. Mert mi így tudunk elindulni. A felkelés mellé kávé, tea, legalább egy két falat aztán indulhat a nap.

Jézus nem véletlenül állít tanítványai elé egy kisgyermeket: ha ilyenek nem lettek, mint ez a kisgyermek nem mehettek be a mennyek országába.

Mai igénkben Jézust látjuk, amint a tanítványai kérik: *Mester, egyél!* A szituáció a következő.

Jézus Samáriában van, úton hazafelé, tanítványaival. Elfáradva leül egy kútnál, míg a tanítványok elmennek ebédet szerezni, mert éppen délfelé járt az idő. A kúthoz egy samáriai asszony érkezik, akivel Jézus elbeszélget, sőt a beszélgetés végén az asszony azzal a hírral indul vissza a városba: megtaláltam a messiást. Időközben a tanítványok visszatérnek, hozzák az ebédet, és kérték Jézust: *Mester, egyél!*

³²Ő pedig azt mondta nekik: *Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok.*

A tanítványok úgy érzik, valamiről lemaradtak, és egymást kérdezték: *Valaki talán hozott neki enni?* ³⁴Jézus ezt mondta nekik: *Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.*

Emlékezzünk! Jézus épp mit csinált? Egy samáriai asszonnyal beszélgetett, akinek a beszélgetés végére hit támadt a szívében, és ezzel a hittel indult és hirdette: megtaláltam a Messiást!

Jézus eledele, hogy minden emberhez eljusson az örömhír, hogy *úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.* Jézus ezért jött, és ezért jön ma is.

Jövel Jézus légy vendégünk... imádkozzuk étkezéseink előtt. És valahogy úgy vagyunk vele, mint a tanítványok. Gyere, Jézuska, adunk neked egy kicsit abból, ami a miénk... lehetsz vendég nálunk, csak ne maradj sokáig, mert még sok dolgunk van...

Vagy Jövel Jézus légy vendégünk, vegyél szállást az életünkbe, és mielőtt a testünket táplálsz, tápláld a lelkünket, mert ez sokkal fontosabb.

A gyerekek az a feladata, hogy játsszon, a reggeli meg várhat. Tanuljunk a gyerekektől. Az ebéd még várhat. *Keressétek először az Isten országát és igazságát és mindezek – étel, ital, ruházat – megadatnak nektek.* Monja Jézus a hegyi beszédben. Nekünk nem a zsömlére van szükségünk elsősorban, hanem arra, hogy az Istent keressük, hogy az Isten igéjét hallgassuk, figyeljük, és azt tegyük, ami abból következik.

Nem véletlen alakult ki a böjt gyakorlata már a zsidóságnál, amit később a keresztyének is átvettek, csak mára egy „ne együnk húst” dologgá silányult, de ezt is csak mondjuk inkább, mint tesszük. A böjt az, amit Jézus is tett keresztelése után. Hogy kiment a pusztába 40 nap és 40 éjjel nem evett és bár éhes volt, mégis nemet tudott mondani az kísértőnek, aki azt mondta neki: *itt vannak ezek a kövek, változtasd őket kenyérré.* És Jézus azt válaszolta: *nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, ami az Isten szájából kijön.*

Mi azt mondjuk: megesszem a kenyéremet, megiszom a kávémat, és majd, ha lesz időm, akkor még foglalkozom az Isten igéjével.

A böjt azt jelentené, hogy lemondok mindenről, hogy csak az Isten igéje legyen az én eledelem. A keresztyén egyházban nagyon sokáig tartották a heti egy böjt napot, amikor nem húst nem ettek, hanem semmit.

Nem tartom a böjti napot, de az igénk tükrében erősen el kellene gondolkodnom rajta, hogy kellene. Kellene, méghozzá azért, hogy megértsem nem az étel a fontos, hanem az *én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.*

Jézus bevon engem, téged, minket az ő munkájába. Azt mondja az értetlenül álló tanítványoknak: ³⁵Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? *Íme, mondom nektek: emeljétek fel a*

szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. ³⁶Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató. ³⁷Mert abban igaza van a mondásnak, hogy más a vető, és más az arató. ³⁸Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

Jézusnak ez a talán elsöre furcsa képét akkor értettem meg, amikor átfordítottam a saját példámra.

Az érettségit követően egy gyárban dolgoztam lakatosként. A feladataim között vetőgépek összeszerelése is szerepelt. Amikor megkezdtük ezt a munkát, végig vittek az üzemben, hogy milyen munkafolyamatok vannak, mielőtt a darbok hozzánk kerülnek és össze kell szerelni őket. Megtanultam, hogy bár a miénk a leglátványosabb rész, de egyben a legkisebb is. Mert mindenki más többet dolgozik az egyes alkatrészeken, az esztergályosokon kezdve a présgépen dolgozókon át, a több ezer fokos kemence mellett dolgozóig. Az összeszereléshez is kellett tudás, de a folyamatnak én csak egy része, igaz a végső része voltam. Jézus azt mondja a tanítványainak: ³⁸Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

De mire is mondja ezt Jézus. Saját szavaira, hiszen előtte arról beszélt: *én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.*

A samáriai asszony életén már születése óta dolgozott az Isten. Formálta, alakította, vezette, tanította, sok-sok emberen keresztül, míg végül eljutott odáig: megtaláltam a messiást.

Jézus bevégzi az őt elküldő Atya munkáját, és erre bízhatja tanítványait is. Az ő, és egyben a mi feladatunk az, hogy ne a földi dolgokra nézzünk elsősorban, hanem keressük az Ő akaratát, és bevégezzük, amit ő elkezdett. Mert minden ember életén dolgozik az Isten. Reménység szerint a te életedben már eljutott odáig, hogy a samáriai asszonnyal együtt tudod mondani: megtaláltam a messiást. Ha ez így van, akkor már csak az utolsó fázis maradt. Ha figyelsz rá, ha az Isten ígését helyezed az első helyre az életedben, akkor megszólítottból megszólítóvá, az ő akaratát hirdetővé válsz.

A samáriai asszony találkozott Jézussal. Vizet kért tőle, de nem ivott, csak beszélt, beszélt neki az Isten országáról. A samáriai asszony megtért, és már ment is a városba a többiekhez: jöjjetek nézzétek meg, vajon nem ő a messiás? És a városlakók kimentek Jézushoz és hittek... A tanítványok pedig, akik az ételt vitték Jézusnak, csak kerek szemmel néztek, hogy hogyan terjed az Isten országa.

Mert volt valaki, aki nem a vízzel, nem az étellel törődött, hanem meghallgatta és meghallotta Jézust.

A gyerek feladata, amit halálosan komolyan is vesz, hogy játsszon, a te feladatod, hogy Istenre az ő ígérére figyelj! Hívd Jézust az asztalodhoz: jövel Jézus, légy vendégünk... De ne tömd be a száját, hanem hallgasd, amit neked mond!

A mezők már készek az aratásra! Igen, így január közepén, a teremtett világ sóvárogva várja, az Isten fiainak megjelenését. Menjünk aratni!